

Vedoucí zásahu záchranářů: Abych to zvládl, nesmím vnímat životní příběhy obětí

14.1.2025 - | Zdravotnická záchranná služba Ústeckého kraje

Rozhovor s vedoucím zásahu záchranářů Patrikem Christianem Cmorejem přináší E-Mostecko.

Most - Chystal se jít spát, když mu v noci přišla na telefon informace o požáru restaurace U Kojota

v Mostě. Rychle zkontroloval v telefonní aplikaci výzvu a bylo mu jasné, že uprostřed noci musí vyrazit do terénu. Jak vnímal zdravotnický záchranář a inspektor provozu Patrik Christian Cmorej jednu z nejtragičtějších událostí v Ústeckém kraji?

Noc ze soboty na neděli hrála ve všem proti snahám záchranářů. Je to tak?

Přesně! Sněžilo, silnice klouzaly, byla velká zima. Zásah to byl náročný fyzicky i psychicky. Přesto, když nyní pominu rozsah tragédie, z odborného hlediska musím říct, že jej integrovaný záchranný systém zvládl naprosto perfektně. Když vyjížděly první posádky, nikdo zatím netušil, kolik bude na místě potřeba ošetřit pacientů, prvotní informace byly takové, že v době vzniku požáru bylo v restauraci zhruba dvacet lidí.

Nebylo naopak výhodou, že padal sníh? Že se popálení mohli rychle zchladit?

Pro prvotní uhašení oblečení možná, ale spíš je to problém. Protože když je zima, hrozí ještě k tomu popáleninovému traumatu, že se pacient rychle podchladí, a to zvláště pokud zůstane ve sněhu ležet.

Jaká byla situace na místě, když jste dorazil?

Vše už bylo v běhu, než jsem převzal vedení nad činnostmi zdravotnické záchranné služby na místě mimořádné události. První výjezdové skupiny byly na místě z mostecké základny do pěti minut od nahlášení události. Když jsem dorazil, byly tam už 4 posádky, které byly rozptýleny v bezpečné vzdálenosti od požáru. Následně přijížděly další výjezdové skupiny. Celkem jich zasahovalo na místě tragické události deset. Obvykle se při hromadných neštěstích běžně zřizuje jedno stanoviště neodkladné péče, na kterém se třídí a následně ošetřují pacienti. Tady jsme se rozhodli postupovat jinak. De facto první nejvíce zraněné nosili hasiči rovnou do sanitek. Pacienti se rozdělovali podle naléhavosti jejich stavu a záchranáři se zprvu museli věnovat několika lidem najednou.

Přestože byla noc, podařilo se na místo dostat i vrtulník. Šlo o risk?

Věděli jsme, že s ohledem na povětrnostní podmínky k nám nemůže přiletět vrtulník z Prahy a dopravit pacienty na popáleninové centrum. Naštěstí se ale podařilo našemu zdravotnickému operačnímu středisku zajistit vrtulník z Plzně, což se ukázalo i výhodné z toho důvodu, že do jejich typu vrtulníku mohou být umístěni dva pacienti. Při jejich přiletu se navíc povětrnostní podmínky zlepšily, takže vrtulník se dvěma pacienty mohl odletět přímo na popáleninové centrum do Prahy, nikoliv do nemocnice v Plzni. V tu dobu počasí nedovolilo letět ani do ústecké nemocnice.

Vrtulník se v Mostě příliš nezdržel, že?

Nebylo to nutné, pacienti byli připraveni k transportu, ošetřeni, šlo o to je co nejrychleji dostat na specializované Popáleninové centrum ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady. Chtěl bych

vyzdvihnout skvělou práci nejen našich záchranářů na místě, ale také kolegů ze zdravotnického operačního střediska, protože koordinovat při takovéto události výjezdové skupiny, zajistit příjem pacientů v nemocnicích a reagovat na požadavky záchranářů z místa události, je neskutečně náročné. Operátoři musí na místo neštěstí vyslat dostatek záchranářů, ale zároveň musí zajistit pokrytí celého území kraje pro případ jiné události. Do toho zajistili vrtulník a domlouvali směřování pacientů do nemocnic.

Z Královských Vinohrad potvrdili, že nám přijmou pět pacientů. K nim jsme tedy transportovali nejvíce popálené. Jednu pacientku jsme převezli na urgentní příjem do Ústí nad Labem, připravena na vyšší počet lidí byla i mostecká nemocnice, kam nakonec zamířili dva pacienti.

Dostáváte později zprávy, jak se vyvíjí stav pacientů, o jejichž životy jste na místě neštěstí bojovali?

Získání zpětné vazby o vývoji stavu pacienta je s ohledem na ochranu citlivých údajů problematické. Při takto exponovaných událostech jsme zpravidla odkázáni na informace, které jsou běžně dostupné ve veřejném prostoru.

Do Mostu tedy přijelo deset posádek záchranářů, odkud přijeli? Předpokládám, že v Mostě a Litvínově jich tolik k dispozici není.

První na místě během pěti minut byly výjezdové skupiny z mostecké základny – lékař se záchranářem v osobním sanitním voze a dvě velké záchranářské sanitky. Následně dorazily na místo sanitní vozy z Litvínova, Jirkova, Chomutova, odkud dorazila i posádka s dalším lékařem, dále z Bíliny, z Loun a také posádka z Lovosicka.

Na místě zůstalo šest obětí. Kdo rozhodl, že jim již není pomoci?

Informace o zemřelých osobách nám sdělili hasiči po uhašení požáru. Bohužel, nebylo pochyb o tom, že utrply poranění neslučitelná se životem. Na požářiště naši záchranáři nevstupovali – nebylo by to pro nás bezpečné, stačila informace od hasičů. Nahlédl jsem tam a skutečně nebylo pochyb.

Jak se vyrovnáváte s takovým neštěstím, zvláště když to vidíte na vlastní oči?

Naši záchranáři mají k dispozici vlastního psychologa, který se do hodiny dostavil na místo. Zásah to byl náročný především psychicky, ale nevlídné počasí dopadalo i na fyzický stav. U mě je určitou výhodou

i to, že se s ohledem na moji funkci na mě naválí ještě další povinnosti, které musím vypořádat.

Nicméně nejlepší je takovéto traumatické zážitky společně sdílet, takže po zásahu to s kolegy okamžitě společně ventilujeme, bavíme se o těch zkušenostech, což je ověřená praxe. A tohle bezprostředně po zákroku probíhá na každé základně, jde o formu psychické očisty. Nicméně v případě potřeby se kdokoliv z nás může na našeho psychologa obrátit. A ještě mám další pravidlo – snažím se vyhýbat informacím o životních příbězích obětí.

<https://www.zzsuk.cz/vedouci-zasahu-zachranaru-abych-to-zvladl-nesmim-vnimat-zivotni-pribehy-obeti>
i